

Troudicht

*Ter eere van DANIEL de BURCHGRAVE,
met ANNA OOSTERLINCKS.*

DE schippers die de zee met kielen scherp door-
snijden,
En met een houten peerdt het blaauwe diep be-
rijden,
Gekomen sijnd' aen landt, bevrijt van alle noot,
Dan vellen zy de mast, dan strijcké zy de schoot.
Het gheen daer wy in sijn, eer wy ons selven paeren,
Is een beroerde zee. de sorgen sijn de baeren,

G 2

De

Deliefd' is onsen windt: de klippen die ons schaen,
Is daer wy aldermeest en alderlieft naer gaen.
De klippen sijn gestelt int midden van het leven,
Daer worden zy seer licht van alle kant gedreven.
Dan komt de westen windt, seer liefelick en stil,
Die voert ons int verderf door onsen eygen wil.
De sterren die ons leen, dat sijn de blinckend oogen,
Die sich gemeynelick tot ons verderf vertoogen.
Dan mist ons het compass: dan missen wy de locht,
Dan worden wy met lust in ons verderf gebrocht.
Het roer is ons verstandt: den ancker is de reden,
De kaebels sijn de deucht: de ballast goede seden.
Dan doch de minsten deel brengt in behouder handt
Zijn onbeweechde schip van stormen aen het landt.
Maer Burchgraef wel voorsien van ballast komt gevaeren
Int midden van de zee door klippen ende baeren
Tot aen't gewenste landt: en vry van alle wee,
Van schipbreuck, ende last, komt naer een goede ree.
Dit is de beste wens: het lant hebt ghy gekregen,
Daer u den oosten windt niet meer en sal bewegen.
Heer Bruygom blijft hier vast: en werpt den ancker nuyt,
En van het quade weer verskert dijne schuyt.
Wy sijn noch in het diep, wy moeten voort gaen dwaelen
Daer ons den harde windt en baeren komen haelen.
Vaert wel, en als ghy sijt in uwen meesten staet,
Denckt eens hoe dat het noch met onse schuyten gaet.